

[Mogens Voigt]

til trods for, at der står i cirkulæret, at vanddybden kun må være 1½ m, og at broen må række 50 m ud. Hvilke skibe kan være til fare for en sådan bro, hr. minister?

Ministeren for offentlige arbejder (J. K. Hansen):

Jeg skal naturligvis svare hr. Mogens Voigt, men vil først klargøre baggrunden for den bekendtgørelse. Jeg må slå fast, at kravet om, at bade- og badebroer kun må etableres efter indhentet tilladelse, gælder, hvad enten den omtalte bekendtgørelse gælder eller ej; dette følger af statens højhedsret over søterritoriet. Hvis man etablerer en bro uden tilladelse, kan man straffes med bøde eller hæfte indtil 3 måneder; det står i straffelovens § 295.

Hvis bekendtgørelsen ophæves, skal alle tilladelser gives af ministeriet for offentlige arbejder, således som tilfældet var indtil den 1. januar 1982, for ved bekendtgørelsen har ministeriet delegeret sin kompetence til at give tilladelse eller nægte tilladelse til de i bekendtgørelsen nærmere angivne mindre broer ud til amtsrådene og hovedstadsrådet.

Efter almindelig sprogbrug kan der vel ikke være diskussion om, at det er en mere central administration, hvis det er ministeriet for offentlige arbejder, der skal behandle sagerne, end hvis det er amtsrådene og hovedstadsrådet, der skal afgøre det.

Men det ville også være en mere bureaukratisk administration, fordi ministeriet, hvis det skal give tilladelsen, må høre amtsrådet eller hovedstadsrådet og normalt også høre vedkommende kommuner. Det kommer vi nu uden om ved bekendtgørelsen. Bekendtgørelsen er således gennemført ene og alene af rationaliseringsmæssige grunde. Det har i øvrigt Amtsrådsforeningen og hovedstadsrådet helt forstået, og de er derfor også gået med til denne nyordning.

Mogens Voigt (FP):

Jeg vil ikke takke for svaret, for jeg synes, det var et goddag-mand-økseskaft-svar, og jeg synes, det er sørgeligt, at ministeren ikke kan imødekomme den kritik, der her bliver rejst. Det er således, at folk ude omkring i de tekniske forvaltninger er rystede over, at et så vanvittigt cirkulære kan blive sendt ud, og

den 15. februar 1982 udtalte kommuneingeniør Steffen Kramer-Nielsen til B.T.:

»Det er politikernes skyld, at vi offentligt ansatte betragtes som banditter, fordi de laver love, som det er umuligt at forklare folk fornuften i.«

Det har han da så evig ret i. For hvad fornuft kan der være i, at man for at bygge en badebro skal indsende et matrikelkort til geodætisk institut samt en plantegning i tre eksemplarer, der viser broens nøjagtige udseende, og at der skal være profiltegninger af broen med angivelse af dens højde over vandet og af havbundens profil, ligesom der er nøje bestemmelser for, hvor lange og tykke pindene skal være? For at det ikke skal være løgn, hr. minister, er det således, at hvis isen tager en badebro om vinteren, skal man om foråret på ny indsende en ansøgning for at få lov at sætte broen op. Men hvis folk er så fornuftige, at de tager broen ind om efteråret, inden isen kommer, kan de godt få lov til at sætte broen op uden ansøgninger. Hvor er rimeligheden i sådan noget? siger hr. Kramer-Nielsen, der er kommuneingeniør. Det er sådan noget, der får os offentligt ansatte til at fremtræde som nogle mærkelige mennesker i befolkningens øjne.

Jeg kan ikke forklare logikken i en sådan bestemmelse, og det kan ministeren åbenbart heller ikke. Jeg synes, det var et fuldstændig fjollet svar at give i stedet for helt ærligt at indrømme, at vi er løbet ind i en bureaukratisk svikmølle, og at vi må se at tilbagekalde nogle af de bekendtgørelser og cirkulærer. Jeg synes, ministeren skulle vise flaget og gå i spidsen her ved at ophæve dette dumme og fjollede cirkulære.

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg bliver nødt til stilfærdigt at sige ganske lige ud til ministeren, at dette er det rene pjat. Jeg ville gerne have fundet en mere urban beskrivelse af dette cirkulære, men det har faktisk ikke været gørligt. Ja, man kunne måske sige, at det var næsten lige så dækkende at kalde dette cirkulære for et overbureaukratisk indgreb af værste klasse.

Jeg føler, at dette cirkulære er helt urimeligt, og det giver en administration, som jeg synes siger sparto til alt andet. Jeg kan igen stilfærdigt sige til ministeren, at hvis ikke ministeren selv vil tage initiativ til en æn-